

Fedor Klaudia Erika

Dal

Letűnt vágyként porladó tavasz
A halódó őszen sóhajtott ma át
Lágy szellő kutatta a dús lombokat
De édes illatot sehol sem talált

Hol szunnyadhat a rózsabokros kikelet
A smaragdléptű tavasz merre jár
Fakó illatú virágszőnyegre teríti
Hófehér leplét a Halál

Félhomály

Szép szemed szelíd csillaga
Mint ezüst tányérja teliholdnak
A tó sűrű mélyére
Szemem fénytelen tükrébe esett
Hogy újra kigyúlva visszaverje
A némaság félénk varázsát

S. O. S.

Lét a nemlét időbe csavarodott szárnyain
Megkopott remények ócska szakadozott vásznai

Abroncsba dermedt üvegszív
Falán futó jégvirág-koszorú
Kihült csodák cukorkoporsója

Olcsó álmok színpadán ripacszkodó komédia
Játszom mint bolond Napóleont

Égi és földi

Volt valami vágyakozás bennem
Mélyen ülő
Messzeségbe simuló
Azúr csendességet dúdoló
Combod izmainak feszülő

Valami vágyakozás volt bennem
Bőröd illatától bóduló
Ajkad vonalán becéző
Felhők habján verdeső
Szférákig magasztaló

Bennem volt valami vágyakozás
Betöltve földet s eget
Míg a Föld hajnali pára
Sóhajt kedveséhez
Az Ég hogy elsírja bánatát
Küldött esőfelleget

Él bennem a vágyakozás
Combod izmainak feszülő
Ajkad nedvességén táncoló
Bőröd illatától bóduló
Halántékon lüktető

Csupaszon

Nem hiszek bizarr feltámadásban
Sem holmi tobzódó hívó szóban tavasszal
Merengő ősz arannyal kecsegtet
Zöldön érlelt rozsdás bús panasszal
Üzen fagyot holt téli éjszakát
Eresz alá csöpögő
Havon roppanó nihilt

